

P A S T O R A D E S O R R I S O S.

I-.

Pastora de sorrisos fuches onte
lindando a miña avenza escapriada.
Nunha man o morral, na outra a aguillada,
partías silandeira cara o monte.

Pastora de sorrisos eres hoxe
lindando o meu amor a sol e sombra;
para min eres algo que se nombra
a cada intre da vida que me foxe.

Pastora de sorrisos namorada,
recendente ás chorimas montesías,
medraches entre as cervas sen niñada.

!E baixaches de xunto ás neves frías
pra acougar ondia min maina e salgada
e facerte pastora de alegrías!

II-.

Vifeches núa, coma unha sirena,
a alledáre-la miña triste vida
e fuches no meu colo recibida
entre a miña delor e a miña pena.

Vifeches trenzando ondas coa melena
un amencer de luz ben acendida
e flufume no sangue a nova vida
facéndome a soidade máis amena.

Viñeches cando máis necesitaba
a mornura do teu corpo lanzal
e a túa boca tépeda e sincera.

Viñeches cando ó lonxe te agardaba
bebendo o leite dunha vaca astral,
tendido no limiar da primavera.

III-.

Abofé xa me chegas ata o miolo,
e cólmasme de amor aperta a aperta,
namentres foxe a dor, pola deserta
e moura señardade de min solo.

Abofé xa ^{te siutas no} ~~te siutas no~~ meu colo
(e isto non me parece cousa certa),
namentres, Corazón, te pós alerta
e brincas de ledicia coma un tolo.

Abofé zugo saiva en cada verso
destes rexos sonetos que che adico,
a golpes de tenrura, bico a bico.

Abofé o teu sorriso ponme terso
no cimo do sineiro onde repico
as gozosas campás dun universo.

IV-.

Arrecendente a mares e gaivotas,
xorde a túa carexa tremelante,
a empurrarme decote mundo adiante,
rexéndome o timón e as velas rotas.

Arrecendente a cumes e outras notas,
xorde a túa parola acariñante,

a arrolarme nun berce raiolante,
esvarándome aló adentro en pingotas.

Arrecendente ó vento das montañas,
xorden os teus sorrisos, pomba miña,
enchéndome de gozo ata as entrañas.

Arrecendente a fonte cristalíña,
xordes enteira, a darte xeito e mañas
pra facerme feliz, madia a pauliña.

V-.

Sempre serás hospicio xeneroso
onde atopa consolo o peregrino
para seguir tripando o seu camiño
máis ledó, máis lixeiro, máis rixoso...

Sempre serás piñeiro rumoroso
onde os paxaros van face-los niños
-paporrubios, ouriolos, estorniños-
nun coro de rechouchos ben fermoso.

Sempre serás pousada no camiño
onde o mendigo deixa a vil laceira
e colle novo pan e novo viño.

Sempre serás fontela garuleira
onde canta a serea moi baixiño
cando canso me achego á túa beira.

VI-.

Ondea no serán unha bandeira,
porque estás onda min (como a cadela
que lambe a miña man morna e sinxela
cando lle dou condoito na ^{maseira} maseira).

Ondea na tardiña, compañeira,
o teu corpo escumante, de gamela
que rema e rema cara a miña orela
cando chouta o arroás sobre a mareira.

Ondea no Nordés a túa saia
(!oh campá de percal, oh palitroque!)
despertándome o sangue toque a toque.

Ondea o teu cabelo na gran praia
(oh mollo dun trigueiro ben maduro!)
facho de luz, camiño de futuro...

VII-.

Sementa por todel a primavera
cando sintas no teu cerne o estoupido,
froito carnal do meu cerne ferido,
aberto á vida nunha longa espera.

Sementa esa parola tan sincera,
florecida no meu peito dorido,
!oh, palabra baril, verbo luído
na forxa da saudade moura e fera!

Sementa a reo o pan e mailo viño
no sulco aberto polo meu arado
baixo a chuvia abrileira sen estiño.

E despois vén e déitate ó meu lado:
neste leito de amor e branco liño,
verás medra-lo froito cobizado.

--oo--

Lema: ABRENTE.